

Theologiae Spiritualis Scholasticæ Et Moralis Tomvs ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Joannis Duns Scoti D. Augustino Conformem

In quo tractatur de Intellectu & Scientia Dei, ejusque Objecto. Item de
voluntate & volitione Dei, ejusque Objecto

Bosco, Jean a

Antverpiæ, 1686

Concl. I. Dividitur scientia Dei adæquatè in scientiam simplicis
intelligentiæ, & visionis, sive in necessariam, & liberám.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73680](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73680)

ejus esse. Et sic patet ex omnibus præmissis, quod in Deo intellectus intelligens, & id, quod intelligitur, & species intelligibilis, & ipsum intelligere, sint omnino unum & idem, scilicet realiter. Nam, secundum eundem Doct. ratione distinguitur intellectus ab essentia, & ab ipso intelligere; ergo similiter species intelligibilis ab essentia, & intellectu, & ab ipso intelligere. Quidni ergo formaliter hæc distinguantur in sententia Scoti? Tu considera.

minare intellectum ad cognitionem sui, & aliorum: ergo frustra ad hoc ponitur species impressa. Probatur: nam Angelus per se ipsum & sine specie cognoscitur, ut docet Felix tract. de Angelis c. 4. diff. 2. ergo multò melius Deus. Resp. hic Auctor sup. n. 8. quod solum probatur, non esse necessariam in Deo speciem impressam, realiter distinctam, quod fateor. Discrimen est inter Deum & Angelum: nam in creatis ponitur species impressa, vel quia objectum est absens, vel quia est improporionatum cum potentia; & cum Angelus sit sibi intimè præsens, & proportionatus, non indiget specie impressa, & propter hanc rationem non debet in Deo statui species. Cæterum præter hoc species determinat, & movet intellectum ad cognitionem hujus vel illius, & ad hoc ponitur in Deo.

Responde
ex eod.

Que di-
stinctio quo-
ad hoc inter
Deum &
Angelum.

294. Probatur enim
Felix.
291.
295.
Objecio.
Solvitur ex
Felix.
296.
Objecio 2.

Probatur autem Felix suam sententiam; quia essentia divina per modum objecti movet potentiam, & terminat cognitionem; sed hoc, quod esse movere, quod objectum creatum mediâ specie impressâ efficit, distinguitur à munere terminandi, ut patet; nam creaturæ terminant (cognitionem Dei) & non movent: ergo in Deo datur ratio speciei impressæ distincta ab essentia divina. Sic ille.

Instabis: ergo saltem quando Angelus se cognoscit, debemus ponere speciem impressam, si non realiter distinctam ab Angelo, aliquo modo distinctam. Respondeo: quod non inficiat hoc facti; nam nos tibi solum negamus speciem realiter distinctam & accidentalem. Secundò, nego talem speciem indistinctam in Angelo; nam omnis species impressa in creatis est accidens, & consequenter realiter distincta ab Angelo; nam potest illi abesse, cum possit Angelus à sui cognitione cessare, ut dicam ibi diff. 5. Deus autem nequit cessare à sui, & aliorum cognitione; & ita species hæc impressa est à se ipso indistincta realiter. Huculque Felix non inconvenienter. Nec habeo, quod addam; ideo pergam ad divisionem scientiæ Dei, pro qua instituitur.

297.

Omnis spe-
cies inor-
fa in creatis
est accidens.

SECTIO SECUNDA DE DIVISIONE SCIENTIÆ DEI.

1.
Scientia di-
vina solum
dividitur in
plures ter-
minationes
in seipsum a-
ctum.

Is ita prælibatis de existentia, & natura scientiæ Dei, sequitur explicanda eius divisio seu qualitas, valde necessaria, ut ea, quæ dicenda sunt de objecto scientiæ, percipiamus. Neque enim hæc dividitur scientia ratione sui, sive in plures actus; nam Sect. præc. Concl. 3. ostendimus, scientiam Dei esse unicum & simplicissimū actum; sed ratione objecti, sive in plures terminationes ejusdem indivisibilis actus; idque ad plura objecta creata: etenim circa objectum increatum sola datur scientia visionis, vel sola scientia simplicis intelligentiæ juxta varias illarum scientiarum acceptiones, ut patebit ex Concluf. sequenti, quæ talis est:

CONCLUSIO I.

Dividitur scientia Dei adæquatè in scientiam simplicis intelligentiæ, & visionis, sive in necessariam, & liberam.

2.
Varii variè explicant scientiam simplicis intelligentiæ, & visionis. Felix sup. cap. 2. Titm. 1.

diffic. 1. n. 1. sic ait: Scientia Dei primâ sui divisione dividitur in eam, quæ versatur circa Deum, & omnia, quæ in ipso formaliter reperiuntur, & in eam, quæ circa creaturas versatur. Quæ circa Deum versatur, vocatur scientia visionis, quia est intuitiva & facialis. Quæ circa creaturas versatur, una est simplicis intelligentiæ, quæ tendit in creaturas possibili, ut tales; altera est scientia visionis, quæ respicit creaturas existentes. Citat Scotus n. 1. dist. 10. 5. Ad argumenta, num. 14. in fine: *Aliter posse dici, quod in illo priori signo originis, antequam intelligatur spiritus sanctus spirari, Pater & Filius cognoscunt spiritum sanctum, ut intuitivè, licet non ut existentem in se: quia cognoscunt essentiam divinam, quæ est ratio cognoscendâ intuitivè quodcumque objectum intelligibile. Sicut Trinitas cognovit creaturam, etiam intuitivè, antequam produceretur, quia essentia sua, quam inritur, est ratio perfectissimè cognoscendâ intuitivè quodlibet cognoscibile, licet nullum existeret in se. Item Item dist. 3. dist. 3. q. un. n. 35. ibi: Auctoritates omnes Sancto- rum, quæ videntur sonare, omnia esse præsentia æternitati, intelligendæ sunt de præsentia in ratione cognoscibilis: & non tantum cognoscibilis quasi cog-*

Explicatio
scientiæ sim-
plicis inteli-
gentiæ &
visionis in
Felix.

Hec colligat
tur ex Scoti
1. dist. 10.

Item dist. 3

nissio-

nitione abstractiva: sicut rosa non existens est presens intellectui meo per speciem: sed de cognitione vera intuitiva, quia non aliter cognoscit Deum facta, quam fienda; & ita perfecte sunt presentialiter cognita ab intellectu divino fienda, sicut facta. Non autem Possibilia; sed, Fienda: id est, futura, & ita hic meminit scientiæ visionis, quæ cognoscitur res post liberum decretum futuritionis. Porro scientiæ simplicis intelligentiæ meminit Doctor Quodl. 14. n. 15. ibi: Completo autem toto isto processu originis respectu primi termini, scilicet essentia divina communicanda, sequitur ordo alius respectu termini secundi, essentia scilicet creabilis: & quidem essentia ipsa Divina in isto secundo ordine movet primo ad intellectionem simplicem omnis intelligibilis, id est, rei possibilis ante decretum liberum futuritionis. Nam sequitur apud Scotum: Non autem movet ad distinctam notitiam veritatis: cuiuscumque complexioni; quia si moveret determinatè ad cognoscendam alteram partem in futuris contingentibus &c.

Istius meminit Scotus Quodl. 14.

3. In ac vocatur intuitiva, ista abstractiva. Smil.

Qualiter D. Tho. eas distinguit.

Hec distinctio solum importat distinctas terminaciones. Smil.

Scientia visionis terminatur ad ens actuale, simplicis intelligentiæ ad esse possibile.

Itaque scientia simplicis intelligentiæ erit, quæ Deus cognoscat res possibles ante decretum liberum futuritionis. Quam etiam abstractivam aliqui vocant, & scientiam visionis intuitivam. Per illam (inquit Smil. tr. 3. disp. 5. n. 8.) dicitur Deus cognoscere esse essentia, seu possibile creaturarum; per istam verò esse existentia earum, ut ex communi sententia tradit D. Tho. cum Aliis, locis mox citandis, purà, 3. Sent. ad Ansib. dist. 14. q. un. a. 2. dicens: In Verbo seu in Deo distinguitur duplex cognitio, una, quæ, dicitur visionis, per quam videt Deus quasi presentia omnia, quæ sunt, erant, & fuerunt alia dicitur simplicis intelligentiæ, per quam non solum illa scit, sed etiam omnia, quæ potest facere. Et q. 2. de Veritate, a. 9. ad 2. Scientia simplicis notitia & scientia visionis nullam differentiam important ex parte scientis; sed solum ex parte rei significare: dicitur enim scientia visionis in Deo, ad similitudinem visus corporalis, qui res extra se positas intuetur. Videt per scientiam visionis Deus scire non dicitur, nisi quæ sunt extra ipsum, quæ sunt vel presentia, vel præterita, vel futura. Sed scientia simplicis notitia etiam est eorum, quæ nec sunt, nec erant, nec fuerunt, nec alio modo scit Deus ista & illa. Ubi in primis notat D. Tho. (auditis Smil. sup.) hanc divisionem non importare distinctas scientias in Deo, sed solum distinctas terminaciones unius scientiæ, sumptas ex diversitate objectorum. Deinde ripe (ut & Alii communiter) hanc divisionem accommodat solum illi scientiæ, quam Deus habet de creaturis; eò quòd hanc diversam divinæ scientiæ appellationem solum invenerunt Theologi ad explicandum divinæ providentiæ ordinem, qui ex vario creati entis statu desumitur. Sic ille. Et continud subjungit. Propriissimè tamen etiam dicitur Deus videre seipsum, suasque perfectiones, & proprietates, quia ipse maximè est, & esse dicitur objectum scientiæ intuitivæ. Imò alia extra se posita, licet videat secundum proprium eorum esse, non tamen in se ipsis, sed in se ipso, tanquàm primo objecto, ejus virtute cognoscit omne scibile. Ut ergo proposita divisionis membra adæquent atque exhauriant omnem

Dei scientiæ, intuitivæ appellatione comprehendit debet omnis scientia ad ens actuale terminata, sive illud creatum sit, sive increatum. Scientia verò simplicis notitiæ complete descripta fuit, quæ ad esse essentia seu possibile creaturarum terminatur: ipse enim Deus, ut non abstrahit ab esse, sed essentialiter est; sic non potest cognosci à se ipso simplici intelligentiæ, ut contra intuitivam distinguitur. Hactenus Theodorus.

Aliter hanc adæquationem explicat Poncius sup. disp. 5. n. 34. dicens. Antiqui Scholastici commoiter dividebant scientiam Dei in scientiam simplicis intelligentiæ, quam naturalem seu necessariam vocabant; & in scientiam visionis, quæ appellabant liberam. Per necessariam intelligebant, quam Deus necessariò debebat habere, ita ut nullà factâ hypothèsis possibili, posset eà carere; & talis est, quam habet de seipso, & omnibus prædicatis, necessariò competentibus ipsi, ac etiam de omnibus possibilibus, quæ talibus. Cur autè vocaverint illam simplicis intelligentiæ, nescio; nisi quia placuit eo nomine eam ab altero secernere. Per scientiam visionis accipiebant eam, quam Deus posset absolute, & factâ suppositione aliqua possibili, non habere, & talis est, quam habet de omnibus objectis, liberè productis, ac producendis, quatenus cognoscit de iis, quòd producti sunt vel producendi; eum enim liberè producti sint, aut producendi, possibile absolute esset, quòd Deus non cognovisset, quòd essent producti aut producendi. Difficultas jam est, sed merè de nomine; an scientia Dei adæquatè dividatur in hæc duo membra. Respondeo autem, si per scientiam visionis intelligatur scientia libera, quæ absolute carere Deus posset, omninò divisionem esse adæquatam: quia non potest Deus ullam habere scientiam, nisi aut quæ carere non potest, aut quæ potest. Si non potest, erit scientia necessaria & simplicis intelligentiæ; si potest, erit libera & consequenter visionis. Sic ille. Ex his patet, quòd sup. dixi, scientiam Dei circa objectum increatum vel tantum esse simplicis intelligentiæ juxta hanc expositionem, vel dumtaxat visionis juxta præcedentem.

Cæterum Smil. sup. n. 14. existimat divisionem hanc intelligendâ esse non secundum dialecticè dividendi rigorè, secundum què necesse est, membra divisionis re, vel ratione adæquata esse condistincta, seu non coincidere ullo modo in illo genere distinctionis, de quo agitur; sed esse traditâ divisionem nihil aliud, quam considerationè divinæ scientiæ secundum rationem adæquatâ, & inadæquatam. Hæc autè ratio inadæquata appellabitur simplex intelligentiæ, quatenus scientia divina præcisè consideratur, ut terminatur ad essentiam creatam, & dici potest abstractiva, quia quæ talis non postulat causari ab essentia præente in se, vel in alio, in quo eminenter contineatur. Quia tamen scientia divina tota & adæquatè spectata, seu ut in Deo est, postulat causari ab objecto præente, scilicet essentia divina, in qua eminenter omne præsentabile continetur, sive sit ens actuale, sive

4. Explicatio horum simplicis intelligentiæ ex Poncio.

Vna appellatur liberam, altera necessariam.

An dicitur divisiō scientiæ in membra.

Quid sit ratio de hoc divisione.

sive potentiale; hinc simpliciter dici debet cognitio intuitiva, ita quod etiam essentias rerum Deus intuitivè cognoscat. Atque hæc scientia dici poterit visionis, quatenus non solum rem inatur ad essentias; sed etiam ad existentias rerum, ut infra videbimus.

6. An detur scientia media.

Impresentiariū controvertitur, an hæc divisio sit adæquata, utique propter scientiã mediã, quã Deus futurum sub conditione cognoscit, ante decretum absolutum suã voluntatis; v.g. *Si vocavero Petrum, Petrus respondebit.* Et hæc scientiam Aliqui reducunt ad scientiam simplicis intelligentiã: Alii ad scientiam visionis. Nonnulli volunt, absolutè vocandam esse mediã, ita ut illa divisio non sit adæquata. Sed (inquit Felix sup. n. 2.) hæc quæstio est de nomine: nam Patroni hujus solum intendunt, ut Deus cognoscat futura conditionata ante actuale decretum suã voluntatis: sed quod scientia mediã, quã illa cognoscit, vocetur visionis, vel simplicis intelligentiã; quæstio est de nomine. Et actutum subnectit n. 3. Ego autem semper existimavi, dictam divisionem esse adæquatam, & non dari scientiam mediã. Probat: nam omnis creatura vel habet esse possibile & diminutum, & cognoscitur per scientiam simplicis intelligentiã; vel habet esse futurum, & cognoscitur per scientiam visionis. Respondent, quod est ens mediũ, scilicet futurum sub conditione v.g. *Si vocavero Petrum, Petrus respondebit.* Ly Petrus respondebit, non est absolutè existens, neque absolutè possibile: ergo mediũ: ergo circa illud datur scientia mediã. Sed contra: nam tale objectum solum est absolutè possibile; quia tunc Deus solum cognoscit naturam vocationis, & connexionem, quæ est inter vocationem Dei, & responsum Petri; sicut cognoscit naturam ignis, quod, si applicetur, calefaciet; & ita tale objectum solum in nomine, & grammaticaliter est futurum, nam in re tantum est absolutè possibile. Hucusque Felix. Immo omnia possible ita sunt futura, scilicet sub conditione, si Deus decernat ea producere. Quod si supponas decretum Dei conditionatam, jam illa futura erunt objectum scientiã visionis, & absolutæ, ut docet Smising tract. 3. disp. 2. n. 164. Visionis quidem, quia ad eò perfectè terminatur ad existentiam futuri sub conditione, ac terminaretur ad illam, si conditione posita, ipsa existentia talis futuri in aliqua temporis distantia poneretur: hoc autem ad visionem seu intuitivã cognitionè sufficit; nec requiritur, ut res in se sit præsens. Est autem absoluta, quia licet non terminetur ad futurum absolutè, tamè absolutè terminatur ad futurum sub conditione.

Negat Fe, licet & improbat.

Responsio ad verum.

Impugnatio ad Felix.

Smis.

7. Omnis propositio conditionalis continet duas categoricas.

Pro cuius intellectu advertendum, omnem propositionem conditionalem continere duas categoricas: quarum una vocatur Antecedens, altera Consequens conditionalis, ut hæc: *Si sol lucet, dies est, istas, sol lucet, dies est;* & utraq; cognoscitur absolutè, licet Conseq. cognoscatur eũ ordine ad Antecedens; ad eòque nõ absolutè, quatenus absolutũ opponitur comparativo, bene autè absolutè, prout absolutũ opponitur

conditionalis. Quod in syllogismo categorico, seu Consequentiã categorica patet; ubi nemo dicit, Consequens esse conditionale; sed est absolutum, licet habeat connexionem cum Antecedente, & ut sic comparativè terminet assensum conclusionis; undè idem est in Antecedente, & Consequente conditionalis propositionis, quæ non aliud, quàm quædam Consequentiã est; hoc solum intercedente discrimine, quod Antecedens conditionalis non affirmatur, quemadmodum affirmatur Antecedens categoricæ Consequentiã, sed solum sub conditione proponitur, quã suppositã, tam est absoluta Consequentiã in conditionalis propositione, quàm in syllogismo categorico.

Atque ita fit, ut scientia futuri contingentis sub conditione non sit conditionata, sed absoluta appellanda; ideoque veteres Scholastici, divinam scientiam adæquatè dividentes in scientiam simplicis intelligentiã, & visionis, quarum illa ad esse essentia, hæc ad esse existentia rerum absolutè terminetur, non constituit, ut aliquam mediã, quæ ad esse existentia rerum terminetur sub conditione, quam Recentiores satis improprie conditionatam appellarunt, non attendentes, aliud esse, quod scientia totius complexi conditionalis sit conditionalis; aliud verò, quod scientia, terminata ad Consequens complexionis conditionalis sit conditionalis: illud enim verum est, hoc fallum, nec est confundenda scientia Consequentis cum scientia Antecedentis, ut patet; licet ordinè quodam, & per aggregationem totius complexionis una scientia dici possit: quæ aggregatio, sicut in nobis est secundum plures actus, ita in Deo secundum plures terminaciones ejusdè indivisibilis actus, quo novit omne verũ. Re tamè intellectã, nõ est de hac nominis quæstione multum contendendum, sed si quis velit scientiam conditionatam appellare, parum refert. Hactenus Theodorus. Satis prolixè pro quæstione de nomine. Quæstio autem realis est, an detur talis scientia sive absoluta, sive conditionata in Deo ante omne decretum actuale, & absolutum, cuius resolutionem reservamus ad alium locum, magis opportunum: nam meretur singularem Conclusionem propter maximas difficultates, quas in se continet.

8. Scientia futuri contingentis sub conditione est absoluta.

Improprie ab aliquibus vocatur conditionata, juxta Smis.

9. Quid sit scientia approbationis, & reprobationis.

Pergo nunc ad scientiam approbationis, & reprobationis, quæ non videntur contineri sub prioribus membris, atque ad eò priorè divisionem arguunt inadæquationis. Sed dicendum cum Smising, tr. 3. disp. 5. n. 16. scientiam approbationis (quam vocant) non esse aliud, quàm scientiam visionis, vel simplicis notitiã, quatenus complacentiam voluntatis annexam habet. Undè non est aliud scientia approbationis, vel reprobationis, quàm objecti approbati, vel reprobatæ scientia. Quia autem illud objectum potest considerari vel in potentia, seu esse possibili, vel in actu, seu esse actuali, hinc scientia approbationis, vel reprobationis potest dici visionis, aut simplicis intelligentiã. Quod explicat Fel. sup. n. 4. in fine: Approbationis scientia solum addit actum voluntatis, quo complacet

Deus in re futura, & ita est scientia visionis; vel quo vult illam producere, & ita est scientia simplicis intelligentiæ: idem dico proportionali modo de scientia reprobationis. Sic ille. Igitur reprobationis scientia solum addit actum voluntatis, quo Deus displicet in re futura, & ita est scientia visionis, quia sequitur decretum futurationis, vel quo non vult illam producere, & ita est scientia simplicis intelligentiæ; quia præcedit decretum futurationis: v.g. Deus videt peccatum fieri ab homine, & illi displicet; vel cognoscit aliquid possibile, & habet voluntatem non faciendi illud. Consimiliter, Deus videt bonum opus fieri ab homine, & illi placet; vel cognoscit aliquid possibile, & habet voluntatem illud faciendi. De scientia approbationis exponitur illud, quod habetur Gen. 1. v. 31. *Vidit Deus cuncta, quæ fecerat, & erant valde bona.* Et quod legitur Habac. 1. v. 13. *Mundi sunt oculi tui, ne videant malum, & respicere ad iniquitatem non poteris, scilicet eam approbando.* Alioquin scriptum est Plal. 68. v. 6. *Delicta mea à te non sunt abscondita, quia reprobata.* Et sic dicitur Math. 7. 23. *Tunc confitebor illis, quia nunquam novi vos.* Et c. 25. v. 12. *Amen dico vobis, nescio vos.* Et Luc. 13. v. 25. *Nescio, vos unde sitis.* Scilicet, scientiâ approbationis; quamvis optimè nosset scientiâ reprobationis.

Scriptura, quæ de his scientiis exponuntur.

10. *Quomodo Deus sciat male culpa. Smil.*

Dico (inquit Smilbag. sup.) Deum scire mala culpæ scientiâ simplicis intelligentiæ, & visionis, non quomodocumque, sed tanquam reprobata; ad eoque scientiâ abstractivâ, & intuitivâ reprobationis. Sic ille. Si autem à me quaeritur, an simplex intelligentia, sive approbationis, sive reprobationis bene restringatur ad rem non existentem, & visio ad rem existentem. Respondeo & erit

CONCLUSIO II.

Simplex intelligentia cognoscit res, quæ actu existunt, secundum rationem possibilitatis, & est quodammodo intuitiva.

11. *Felix. Varia supposita pro intelligentia Conclusio.*

Dubium est (utor verbis Felicis sup. n. 6.) an objecta harum scientiarum (simplicis intelligentiæ, & visionis) ita differant inter se, ut scientia simplicis intelligentiæ nullo modo cognoscat res existentes, neque scientia visionis res possibles. Et suppono, quod sermo est de re possibili secundum esse formale, quod habet à Deo; non verò secundum esse virtuale: nam ut sic, cum sit ipse Deus, per scientiam visionis cognoscitur. Suppono secundò, quod esse actuale est quid diversum, saltem secundum statum, ab esse possibili. Suppono tertio, quod per scientiam simplicis intelligentiæ non solum cognoscitur quidditas rei, v.g. hominis; sed etiam existentia eius quoad quidditatem, & esse possibile. Suppono quarto; quod per sci-

entiam visionis non cognoscitur possibile: nam hæc scientia respicit existentiam actualem, ad quam supponitur decretum, & possibile est ante decretum. Difficultas solum est, an per scientiam simplicis intelligentiæ cognoscat Deus, quæ actu existunt sub ratione possibilitatis. Sic ille. Rogas, quid respondeat ad hanc difficultatem? Attende: Dico (inquit n. 8.) Deum cognoscere scientiâ simplicis intelligentiæ, quæ actu existunt, secundum rationem possibilitatis. Probat suum dictum: quia talis possibilitas est cognoscibilis: sed prout distincta, & abstracta ab existentia rei non terminat scientiam visionis: ergo terminat scientiam simplicis intelligentiæ. Secundò; quia possibilis est idea, instar cuius Deus ad extra producit creaturam: ergo, cum talis idea perseveret in Deo, adhuc creatura actualiter producta erit à Deo cognita, non scientiâ visionis; ergo scientiâ simplicis intelligentiæ. Ita Felix. Si dixeris: talis scientia simplicis intelligentiæ erit abstractiva, quæ non est ponenda in Deo de re actu existente; quia dicit imperfectionem: ergo illa non cognoscit rem existentem. Respondet præfatus Auctor sup. n. 9. scientia simplicis intelligentiæ etiam terminatur ad existentiam rei secundum rationem, & quidditatem eius: nam de reola mihi præsentem habeo scientiam quidditativam: de ratione enim scientiæ abstractivæ solum est, quod eadem maneat, sive objectum sit præsens, sive absens. Sic ille.

Enimvero scientiam abstractivam posse terminari ad rem, ut existentem, & præsentem, docet Smilbag. tract. 2, disput. 6. num. 5. Et quod ad existentiam attingit, est aperte Scoti 2. dist. 3. q. 11. n. 12. qui sic incipit: *Tertio dico, quod quantumcumque haberet (Angelus) concreatam sibi notitiam singularis, & notitiam existentie contingentis; tamen cognitionem intuitivam singularium necessario accipit à rebus: non enim omnino cognoscens existentiam aliquid cognoscit ipsam intuitivè, quia potest ipsam cognoscere abstractivè.* Nam cognitionem intuitivam singularium non potest habere (Angelus) in Verbo, ubi tamen cognitionem existentia habet: & ideo ad cognitionem intuitivam rei necessario concurrat objectum reale, vel ipsa res ut præsens. Et Quodl. 7. n. 8. ait: *Est cognitio abstractiva posse esse non existentis eque, sicut & existentis; tamen intuitiva non est, nisi existentis, ut existens est.* Item Quodl. 13. n. 10. *Ad secundum (inquit) concedi potest, quod sunt dua cognitiones (intuitiva & abstractiva) ejusdem objecti simul, sic quod non distinguatur objectum ab objecto, sicut essentia ab existentia: quia licet inter ista sit aliqua distinctio objecti; tamen non sufficiens ad propositum: quia etiam ipsa existentia potest cognosci cognitione abstractivâ. Sicut enim essentiam, sic existentiam possum intelligere, licet non sit realiter extra intellectum.*

Et verò idem Doctor 2. dist. 3. q. 9. ut alibi vidimus, concedit Angelo ab initio creationis infusam notitiam abstractivam distinctam essentia divina, non præcisè, prout distinguitur ab attributis, & modis intrinsicis; sed prout

Præfatus Conclusio prima.

Secunda probatur.

Objectum.

Solutio.

12. *Scientia abstractiva potest terminari ad rem ut existentem, & præsentem. Smil. Scotus.*

13. *Angelo ab initio creationis infusam notitiam*